

י"ז מרחשון ה'תשע"ה 30.10.15

מגזין מס' 352

שבת פרשת וירא

קשר- שבועי מאת הרב יאיר כלב

המגזין מוקדש לעילוי נשמת בנימין בן משה ורחל

החייב כספך K

הזדהותו של האדם – היא מקומו

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב כלב

כידוע, מצרים הוא מלשון מיצר וגבול, ויציאת מצרים בעבודת האדם הפנימית היא היציאה מן המיצר והגבול שבתוכי. יש בי צד טבעי בעל תוקף אדיר שכל כולו פניות ואינטרסים – ישות מתאוה וערמומית הנקראת בפנימיות התורה נפש בהמית. נפש זו מיצרה לי ומגבילה את יכולתי לראות ולשמוע אלוקות.

נפש, בכלל, ענינה רצון, ככתוב "היש את נפשך לדעת" – שמשמעותו היש את רצונך לדעת. ומבואר בחסידות ש'רצון', אותיות 'צנור', הוא מרוצת והטיית הנפש, ובכחו של רצון חזק גם להטות את הנפש לגלות גילויים העצמיים והתפתחות החושים. זאת אומרת, כשאני באמת מאד רוצה דבר כלשהו אזי כל בחינות וכוחות הנפש – העונג והרצון ובפרט השכל, הרגשות, יכולת המחשבה, הדיבור והמעשה שלי – מכוונים כולם לענין שאני רוצה בו.

אלא שאין הדבר תלוי אלא בהזדהותי: מאבק תמידי, רצוף עליות ומורדות, מתחולל בתוכי על הזכיה בהזדהותי, קרב איתנים הוא הניטש בין שתי נפשות (רצונות סותרים) המתרוצצות בקרבי. נפש אחת כאמור, כולה רציה אנוכית: אני המרכז, הכל סביבי, אני מאוד יקר וחשוב בעיני עצמי. מלבד יחידי סגולה, מלווה תחושה ראשונית זו, הממלאה את הוויתו הטבעית המותנית של כל אדם, מיום היוולדו ועד יום מותו. ככה נבראנו.

לעומתה, הנפש השנית, העצם שבי, היא הנפש האלוקית שאין בה שום נתינת מקום לשום ענין זולת חפצה ורצונה לעוררני, שאצא מגדרי להפנות פני לשליחותו כיהודי מלשון מודה. הנקודה העצמית הזו אינה מאפשרת לשבת במנוחה. ללא הרף שולחת היא איתותי הזהרה – 'זה לא זה' – המהדהדים בתודעת האדם האינטימית, להקיצו משנתו בהבלי הזמן. אך ללא הועיל... שהרי מי כמוני יודע, אשר כל עוד חסרה אצלי ההחלטת האמיצה להזדהות במסירות נפש עם נפשי האלוקית, הרי שאין מסוכן לי ממני... וככלב השב על קיאו מקשיח ה'פרעה' שבי את לבו ומסרב שוב ושוב לשלחני מארצו, ארץ הישות התובענית... היונקת...

וזהו שמדגישה תורת החסידות: אשר אי אפשר להגיע לאותנטיות, להיות מה שאני מצד נקודת האמת שבי אלא על ידי הכנעת ושבירת גאוותי האנוכית המכסה עליה. יציאת מצרים בעבודת האדם הפנימית מתחילה רק כאשר פועל הוא בקרבו 'הזהה עצמית'. שכן רק האדם עצמו יכול בבחירתו החופשית להשפיל עצמו להשתעבד למיצר והגבול שבתוכו, או לרומם עצמו לפרוק עולו מעליו. וכלשון הכתוב "מעט מעט אגרשנו!"

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע אחד בלבד מידי יום חמישי בשעה 21:15 בדיוק! במושב חמד שבמרכז הארץ, על הכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה. השיעור גם משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:30, תפילת ערבית בשעה 21:00) במושב חמד, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

כ' חשון – יום הולדת הרבי הרש"ב

הולדתו

בבוקר כששלום דובר קם משנתו, ציוה אדמו"ר ה'צמח צדק' כי יטלו את ידיו של הילד. לאחר נטילת ידיו, אמר האדמו"ר עם הילד את ברכות השחר וענה אמן אחר ברכותיו. לאחר התפילה קרא לבנו, אדמו"ר המהר"ש, וכלתו הורי הילד, ואמר להם: "פח השמן הרוחני שנתן מורנו הבעל שם טוב לתלמידו מורנו הרב המגיד ממזריטש למשוח את אדמו"ר הזקן לנשיאות לדורותיו, הנה בכח זה נמשח חותני – אדמו"ר האמצעי, ואני, הנה בכח זה משחתי אותך ובכח זה הנני מושח את הילד". אחר כך הוכנס אדמו"ר הרש"ב ללימודי ה'חדר' שהיה בחדר השני של בית המדרש הקטן אצל אדמו"ר ה'צמח צדק'. ומאז, בכל יום היה נכנס עם אחיו רבי שניאור זלמן אהרן אל הסב, אדמו"ר ה'צמח צדק', שהיה משתעשע עימו ומתענין בלימודיו.

שידוכו

בילדותו שהה אדמו"ר הרש"ב רבות בבית סבו אדמו"ר ה'צמח צדק'. באחד הביקורים נכח שם דודו, בנו של האדמו"ר, ר' יוסף יצחק, עם בתו שטערנא שרה. אדמו"ר ה'צמח צדק' אמר בהצביעו על נכדו הרש"ב ועל נכדתו שטערנא שרה: "חתן וכלה". שאל הדוד, ר' יוסף יצחק את אביו: שמא לכשיגדל לא יהיה ראוי לה? השיבו אביו: זה הקטן יגדל ממך!

ביום י' סיון תרכ"ה נכתבו התנאים בין הצדדים. זמן החתונה נקבע לקיץ ה'תרל"ה בירושלים. כשהגיע מועד החתונה, תבע אדמו"ר מהר"ש לעשות את החתונה ב'ירושלים' של זמן הגלות – בעיירה ליובאוויטש. בפועל, בעקבות סיבות שונות, לא יצא הדבר לפועל.

ביום כ' חשון תרכ"א נולד אדמו"ר הרש"ב (לימים הנשיא החמישי לשושלת אדמו"ר חב"ד) לרבי שמואל ורבקה שניאורסון, בעיירה ליובאוויטש. כשנה לפני כן, ביום י' כסלו תר"כ סיפרה כי אימו ראתה בחלומה את סבה, האדמו"ר האמצעי, ואת אמה, מרת שיינא שאמרה לה בשמחה רבה "רבקה, את ובעלך כיתבו ספר תורה". ואדמו"ר האמצעי הוסיף: "ויהיה לכם בן טוב, ועל שמי – אל תשכחו". אמה הוסיפה "רבקה, השומעת את מה שאבי אומר לך" ואז התעוררה משנתה. אחרי תשעה ימים, בליל י"ט כסלו, חלמה שוב והפעם באו אמה, סבה ודמות אדם זקן. אמה אמרה לה "רבקה, את ובעלך כתבו ספר תורה". אדמו"ר האמצעי אמר "ויהיה לך בן טוב" והאיש הזקן אמר "אמן, כן יאמר ה'". אמה סיימה "סבא, ברך אותה" והאיש הזקן ברך אותה. אמה ואדמו"ר האמצעי ענו אמן בקול רם, והיא התעוררה.

לאחר שסיפרה חלומותיה לבעלה אדמו"ר המהר"ש, אמר הוא כי ברצונו שספר התורה יכתב על קלף מעורות שחוטים וכשרים. אביו, אדמו"ר ה'צמח צדק' ציווה כי תחילת כתיבת הספר תורה תהיה בחשאי, בנוכחות אחיו בלבד ובחדרו. כעבור פחות משנה נולד שלום דובר.

תספורתו

בשנת תרכ"ד, כשהגיע אדמו"ר הרש"ב לגיל שלש, אמר סבו, אדמו"ר ה'צמח צדק', לבנו אדמו"ר המהר"ש שאת התספורת יעשו בחשאי, והוסיף שבערב, לפני היכנסו לגיל שלש, יביאו את הילד כדי שישן בחדרו.

חתונתו

במוצאי שבת פרשת 'תצא', ביום י"א אלול תרל"ה התקיימה החתונה בעיר אוורוטש.

מיד לאחר החתונה אמר אדמו"ר המהר"ש לבנו כי מעתה יהיה עליו לאכול רק בשולחן נפרד בגודל מסויים. ואכן, במשך שש עשרה שנים אכל הרש"ב על אותו שולחן מבלי שידע מדוע (לימים סיפר אדמו"ר הריי"ץ כי בבית אדמו"רי חב"ד לדורותיהם כלל לא היתה קיימת אצל בניהם ובנותיהם השאלה – למה). את סדר יומו מילא אדמו"ר הרש"ב בלימוד תורה.

קבלת הנשיאות

ביום י"ג תשרי תרמ"ג הסתלק אדמו"ר המהר"ש. הסתלקותו שברה את לב בנו אדמו"ר הרש"ב והשפיעה עליו בצורה כה עמוקה, עד כי במשך כאחת עשרה שנים נמשך אצלו תהליך קבלת הנשיאות. תחילה נהג רק לומר 'מאמרי חסידות' ברבים (דבר שבדרך כלל היווה את האות לקבלת הנשיאות), ובהמשך, בשנת תר"נ, החל לקבל אנשים ל'יחידות' באופן זמני. רק בראש השנה תרנ"ד, החל גם להתפלל במקומו הקבוע של אביו, לקבל חסידים ליחידות באופן מסודר וכן לענות בכתב על שאלותיהם של החסידים. כמו כן היה מוסר את מאמרי החסידות שאמר כדי שהחסידים יוכלו להעתיקם, להפיצם וללומדם.

בקהילת החסידים ייחלו בהשתוקקות עצומה שאדמו"ר הרש"ב יקבל את הנשיאות באופן רשמי ומלא, אך הוא עמד בסירובו. בהזדמנות מסוימת אמר ר' גרשון דובער מנעוול לאדמו"ר הרש"ב, בנוגע לסירובו לקבל את הנשיאות: "אדמו"ר הזקן הצית את אור החסידות ואתם רוצים לכבות?" כששמע זאת אדמו"ר הרש"ב, פרץ בבכי. לאחר בקשות והפצרות רבות, ניאות לקבל על עצמו את הנשיאות באופן רשמי ומלא.

בתקופת נשיאותו פעל הרבי רבות לשיפור מצבם הגשמי והרוחני של היהודים בכלל ויהודי רוסיה בפרט. בערך בשנת תר"נ החליטה ממשלת רוסיה על גירוש כל היהודים ממוסקבה. אדמו"ר הרש"ב ניסה בדרכים שונות לבטל את הגזירה, אך הדבר לא צלח בידו. בזמן ביצוע הגזירה הוא דאג ליישב את יהודי מוסקבה במקומות הולמים. חלק נכבד מעסקנותו הציבורית נעשה בשיתוף פעולה עם גדולי האדמו"רים והרבנים. עם חלקם היה בקשר מכתבים רצוף ובכמה מקרים אף נפגש עם כמה מהם.

ייסוד ישיבת תומכי תמימים

ביום ראשון ט"ו אלול תרנ"ז, בעיצומם של ימי ה'שבע ברכות' של חתונת בנו אדמו"ר הריי"צ, קרא אדמו"ר הרש"ב לוועידה של כחמישים איש. מבחירי הרבנים ו'הגבירים' (בעלי אמצעים ורכוש רב) שהגיעו אז לליובאוויטש לרגל החתונה. באסיפה זו הודיע הרבי על החלטתו לייסד את ישיבת 'תומכי תמימים'. חידושה של הישיבה, הסביר, יהיה הלימוד העיוני של הבחורים בתורת החסידות וההליכה בדרכיה. תלמידי הישיבה שייקראו 'תמימים' יהיו מוקד של יראת אלוקים, עובדי ה' אמיתיים מקרב איש ולב עמוק. כעבור יומיים, ביום שלישי י"ז אלול, בחר אדמו"ר הרש"ב את 18 התלמידים הראשונים לישיבה. שלוש שנים אחרי הקמתה של הישיבה, בשמחת תורה תרס"א, אמר אדמו"ר הרש"ב שיחה בפני 'תלמידי התמימים', המבוססת על דברי חז"ל **"כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו"**. בשיחה הסביר את מטרתם של תלמידי 'התמימים' בישיבתו והציב נקודות נוספות בעבודה המוטלת על תלמידי התמימים, חיילי בית דוד.

מליובאוויטש לרוסטוב

בימי מלחמת העולם הראשונה בחודש חשון תרע"ו

שטערנא שרה שהביעה את הסכמתה לדבר, ולאחר מכן הסכים לכך גם אדמו"ר הרש"ב.

לצורך הנפקת הויזה צולם האדמו"ר, וזוהי תמונתו היחידה. לקראת ההפלגה, כשהאוניה כבר עמדה לצאת לדרכה וכבר נמכרו מרבית חפצי הבית, יצא לפתע בוקר אחד אדמו"ר הרש"ב מחדרו ואמר לבני ביתו כי שינה דעתו והחליט מטעמים השמורים עימו שלא לעזוב את המדינה. לכך הוסיף בקשה: שלא יוסיפו לשאול מדוע ולמה. אדמו"ר הרש"ב נשאר ברוסטוב.

הסתלקותו

ביום חמישי בלילה, כ"א באדר תר"פ, נראה אדמו"ר הרש"ב עייף וחלש מהרגיל. למחרת, ביום שישי בבוקר, החמיר מצבו וחומו עלה. הרופא המקורב לאדמו"ר בדק אותו וקבע כי זוהי רק 'אינפקציה קלה'. במוצאי שבת, לאחר ההבדלה, ביקש אדמו"ר הרש"ב לעשן ולפתע חש שלא בטוב וכמעט שהתעלף. הנוכחים במקום התיזו עליו מים קרים ומהרו לקרוא שוב לרופא.

במשך הלילה גברה חולשתו ובבוקרו של יום ראשון, כ"ד באדר, נזקק אף לסיוע בנטילת ידיו. בעקבות זאת, שהו במהלך כל השבוע, בבית אדמו"ר הרש"ב, רופאו הקבוע ועמו צוות רופאים

ניגונו הידוע של ר' אשר מניקולייב.

תמונתו

בשנת תר"פ תיכנן אדמו"ר הרש"ב להגר מרוסטוב לטורקיה. באותה תקופה היתה גרוזיה מדינה עצמאית וכל משרדי ממשלתה נמצאו בבתי מלון ברוסטוב.

מומחים. ביום שני בבוקר, הגיע פרופסור מפורסם וערך בדיקות יסודיות. אבחנת הפרופסור היתה חמורה, הוא הביע חשש למחלת ה'טיפוס' הקשה והמדבקת.

ביום חמישי בשבוע התקיימה אסיפת רופאים. ובבוקר יום השישי, שוב התקיימה אסיפת רופאים מורחבת. למחרת, יום השבת, החריף משעה לשעה מצבו של אדמו"ר הרש"ב.

עבר בית אדמו"ר הרש"ב לעיר רוסטוב. עם התקרבות הגרמנים לעיר סמולנסק הסמוכה לעיירה ליובאוויטש, עזב אדמו"ר הרש"ב את העיירה יחד עם בני ביתו. כשעלה על העגלה אמר בעצב רב לבנו, אדמו"ר הריי"צ: "בחודש מרחשון הגיע אדמו"ר האמצעי לליובאוויטש והתיישב בה, ועתה – בחודש מר חשון, 102 שנים לאחר מכן, אנו עוזבים את ליובאוויטש". תחילה לא ידעו היכן יקבע אדמו"ר הרש"ב את מקום מגוריו ואת יום הולדתו בכ' מרחשון חגג בעיר אוראל. באוראל הגיעה בקשה מהקהילה היהודית ברוסטוב (שעל נהר דון), שבניהם למדו בתומכי תמימים ליובאוויטש, שאדמו"ר הרש"ב יבוא לגור עימם. אדמו"ר הרש"ב קיבל את בקשתם ועבר לרוסטוב. באותה תקופה נמלטו חסידים רבים מאימי המלחמה והגיעו ממקומות שונים להתיישב בעיר רוסטוב. בהתוועדויותיו של אדמו"ר הרש"ב ברוסטוב נהגו החסידים לנגן בין השאר את ניגון רוסטוב ואת

במשרד האוצר עבד יהודי שבראש השנה התפלל בבית הכנסת של אדמו"ר הרש"ב שהיה קרוב לבית המלון.

האיש סיפר לאנ"ש (אנשי שלומנו) כי מאימת הבולשיביקים המתקרבים לאזור, עומדים חברי ממשלת גרוזיה להפליג באוניה לטורקיה. מספר חסידי חב"ד עשירים שחשבו אף הם להצטרף למסע, הציעו לאדמו"ר הרש"ב כי יהגר עימם. הרעיון הוצע קודם לרבנית

הלוויתו

בשעות אחר הצהריים של יום ראשון, יצאה הלוויה גדולה מבית אדמו"ר הרש"ב בדרכה אל בית העלמין הגדול שבפאתי העיר רוסטוב. ארונו נישא רק על ידי תלמידי ה'תמימים' ובודדים מזקני אנ"ש. לפני הקבורה, פנה אדמו"ר הרי"צ אל שניים מגדולי החסידים ואל עוד אחד ואמר כי הם בית דין מיוחד, וכי קבורה זו נעשית על תנאי ובידו תמיד הרשות להעביר את עצמות אביו הקדושות אל מקום קבורת אבותיו הטמונים בלובאוויטש.

העברת האוהל

חסידי חב"ד ברוסטוב עשו כל שביכולתם כדי לשמור על 'אוהל' הציון שנבנה מעל קברו של אדמו"ר הרש"ב. בחורף שנת תרצ"ט, כאשר תכננו השלטונות ברוסטוב לבנות בניינים חדשים על שטח בית העלמין שבו שכן אוהלו של אדמו"ר הרש"ב, נתעורר הצורך להעביר את גופו הקדוש אל בית עלמין אחר. אדמו"ר הרי"צ אישר את ההעברה, ליווה אותה על כל שלביה וענה על כל ספק ובעיה שהתעוררו. בנוגע לשאלות ההלכתיות אמר שיפנו אל מחותנו רבי לוי יצחק שניאורסון (אביו של הרבי, נשיא דורנו).

בשעת לילה מאוחרת עשו החסידים את דרכם אל בית העלמין ולאחר בקשת מחילה מאדמו"ר הרש"ב, החלו בחפירה.

לנגד עיניהם נגלה מחזה מדהים – גופו הקדוש של אדמו"ר הרש"ב נשאר שלם (19 שנה לאחר הסתלקותו) וגם הטלית שכיסתה את זקנו ופניו אף היא נשארה שלימה. החסידים נטלו את הגוף הקדוש עם שלושה טפחים מעפר הקבר, הניחוהו על המיטה שהביאו עימם והעבירוהו למקום קבורתו החדש.

(תקציר מעובד מתוך האתר חב"דפדיה)

בנו יחידו של אדמו"ר הרש"ב, אדמו"ר הרי"צ, היה צמוד כל העת למיטתו של אביו. במוצאי שבת בשעה עשר, פקח לפתע אדמו"ר הרש"ב את עיניו והביט בבנו שרכן אליו כדי שיוכל להקשיב בתשומת לב לדברי אביו. קולו של אדמו"ר הרש"ב היה חד וברור: "אני עולה השמימה, את הכתבים אני משאיר לכם. קחו אותי לזאל (חדר היחידות) ונהיה ביחד". אדמו"ר הרי"צ החויר בהבינו את משמעות הדברים. אביו הבחין בכך ואמר לו: "התפעלות? התפעלות? מוחין! מוחין!".

מיטת אדמו"ר הרש"ב הועברה לאולם הגדול. רעייתו, מרת שטערנא שרה הגישה לו כוס קפה. שפתיו של האדמו"ר החלו מתנועעות בלחישה אך קולו לא נשמע. אחד המקורבים שהטה את אוזנו שמע את הרבי אומר את נוסח ההבדלה. מחשבה מבהילה חלפה, כי גם אדמו"ר הזקן בשעתו האחרונה עשה הבדלה על קפה שעות אחדות לפני הסתלקותו, שהיתה אף היא במוצאי שבת קודש.

לאחר השעה שתיים בלילה, הרים לפתע אדמו"ר הרש"ב את ידו הקדושה כששפתיו שוב רוחשות. אדמו"ר הרי"צ שעמד לצידי כל העת, הבין שאביו רוצה לברכו. הוא הרכין את ראשו עד שידיו של אביו היו מעל ראשו, וברכו בברכת אב. לאחר מכן ברך אף את שלוש נכדותיו – בנותיו של אדמו"ר הרי"צ.

ביום ב' ניסן תר"פ, שעה ארבע לפנות בוקר, ניכר היה כי אלו הם רגעי האחרונים של האדמו"ר. עיניו נעצמו בדקות ונשימתו הלכה ונחלשה. לפתע פקח את עיניו, הביט בבנו יחידו ושתי דמעות זלגו מעיניו הטהורות שמיד נעצמו שוב... תנועה קלה נוספת... אדמו"ר הרש"ב יישר את ראשו, סידר את ידיו ורגליו, ונשמתו הקדושה עלתה השמימה בקדושה ובטהרה.

להתמסר למלחמת בית דוד שתביא את הגאולה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

המלך, דוד מלכא משיחא.

...ומכיון שכל ענינים אלו נמשכים ומתבצעים על ידי תלמידיו ותלמידי תלמידיו (שתלמידי הרבי הם כבניו ממש) – הרי זה באופן ד"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים" (שהרבי חי על ידי שתורתו מתקיימת בתלמידיו הנאמנים המקושרים אליו בכל נימי נפשם ובהנהגתם) כמאמר רז"ל אודות יעקב אבינו. ולהעיר שכל 'נשיא' בישראל הוא בדוגמת יעקב אבינו, כידוע מה שכתוב בספרי קבלה ש'נשיא' – ראשי תיבות 'ניצוצו של יעקב אבינו'.

ועל ידי כללות עבודתם של "חיילי בית דוד" פועלים הם את ביאת משיח צדקנו – דוד מלכא משיחא. ובפרט על ידי החיבור דנגלה דתורה ביחד עם פנימיות התורה באופן ששניהם נעשים תורה אחת – שזה היה עיקר חידושו של אדמו"ר מהורש"ב בייסוד ישיבת 'תומכי תמימים' (שתלמידיה הם היוצאים למלחמת בית דוד).

וכמובן שכדי לפעול את ביאת משיח צדקנו בגלוי זקוקים ללימוד פנימיות התורה. כפי שמביא אדמו"ר הזקן באגרת הקודש מה שכתוב ברעיא מהימנא: "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמים" (מכיון שעתידין ישראל לטעום מ'עץ החיים', הוא ספר הזוהר, יצאו בזכות העיסוק בפנימיות התורה מן הגלות ברחמים). וכמו כן בוודאי שזקוקים ללימוד נגלה דתורה – כדי לדעת כיצד לקיים את המצוות בפועל ממש.

(מעובד מתוך שיחת הושענא רבה,

ספר 'התוועדויות' תשמ"ג)

ידועה שיחת אדמו"ר מהורש"ב (שנאמרה בפני תלמידי התמימים בשמחת תורה תרס"א בקשר להתייסדות ישיבת 'תומכי תמימים') בענין "כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו". בשיחה זו מבאר הרבי הרש"ב כי תכלית ומטרת התייסדות ישיבת 'תומכי תמימים' היא להעמיד "חיילי בית דוד" שהם אשר יצאו למלחמת בית דוד. היינו שיהיו "נרות להאיר" בכל העולם כולו, ויחזקו ב'עקבתא דמשיחא' (בימים האחרונים הקשים מנשוא שלפני ביאת המשיח) את האמונה בביאת המשיח שיוליכנו אל גאולה האמיתית והשלימה. ודוקא בזמן דעקבות משיחא, שאז ישנם אלו אשר "חרפו אויבך ה', אשר חרפו עקבות משיחך".

בעקבות משיחא ישנם כאלו אשר "חרפו עקבות משיחך", כלומר שאינם רוצים שיכריזו ויצעקו "משיח נאו", למרות שגם הם יודעים שעל פי ההוראה הברורה שבגמרא ומדרשי חז"ל נמצאים אנו בזמן ד'עקבות משיחך".

וזוהי מלחמתם של חיילי בית דוד – אשר הם הארה וגילוי דמשיח צדקנו – לצאת כנגדם, ולחזק את האמונה בביאת משיח צדקנו. וכמבואר בארוכה כל פרטי הענינים שנאמרו ב'שיחה' הנ"ל [שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו קורא אותה בשם 'מאמר'].

...והנה מכיון שאדמו"ר הרש"ב הכריז וגילה שהוא מייסד ומעמיד את 'חיילי בית דוד', אשר יצאו ל"מלחמת בית דוד" – דוד מלכא משיחא, ועל ידי זה תבוא הגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו – הרי בזה מודגשת ביותר השייכות שבין אדמו"ר הרש"ב לדוד

הסיפור השבועי

בור כרה ויחפרהו

כעבור זמן שילחו לעברו האיטלקים רמזים כי מוטב לו לסגור את מכבסתו. עיניהם היו צרות בפרנסה המעטה שעדיין הניבה לו המיכבסה. יענק'לה היה אובד עצות.

היהודי שהתדפק על דלת ביתו השכיח ממנו לשעה קלה את צרותיו. הוא נשא עמו דרישת שלום חמה וטרייה מהונגריה. השיחה נתגלגלה עד שהגיעה גם לסיפור מצוקתו של יענקל.

"שמע נא", הציע הלה, "ודאי שמעת על הצדיק רבי ישעי'לה מקרסטיר, שאליו אני קשור. בעוד כמה שבועות אשוב לפקוד את חצרו. כתוב 'פדיון נפש' לצדיק ואני אמסרהו לו". הרעיון קסם ליענקל, שעשה מיד כעצת אורחו.

חצי שנה חלפה מאז. הפרנסה הוסיפה להיות דחוקה והאיומים תכפו וגברו. בוקר בהיר אחד שב מיודענו והופיע בביתו של יענקל. "ברוך שובך לצל קורתך הרעועה", הכריז יענקל בחיוך עגום, שהבהיר את מצבו.

"יש לי בשורות טובות בשבילך!", הכריז האורח, והוציא מתיקו כיס בד קטן. "זה קמע ששלח לך הצדיק. שאהו עמך בקביעות, לשמירה ולהצלה. אה, עוד דבר – הצדיק הורה שלא תפתח את הקמיע עד שתחוש כי בא המועד המתאים".

בימים הבאים ניסה יענקל לשאוב עידוד מברכת הצדיק ומהקמע ששיגר לו, אף שידע היטב כי מתחריו זוממים דבר מה.

שני האיטלקים החליטו לפעול. הם גייסו צעיר שחור בעל עבר עברייני עשיר והבטיחו לו מאתיים דולרים תמורת שרפת המיכבסה של היהודי. הצעיר הסכים וקיבל

הפרידה של יענקל מהוריו, בדרכו לנסות את מזלו באמריקה הגדולה, היתה קשה ומרגשת. צפירת הרכבת קטעה אותה באכזריות. יענקל נופף להוריו לשלום ונבלע בין הנוסעים.

עם הגיעו לאמריקה חבר יענקל לקהילת יראים ושלמים. הוא שכר דירת חדר קטנה באיסט סייד היהודית במנהטן. עד מהרה גם מצא עבודה שפרנסה אותו בכבוד. כעבור זמן נשא לאשה בת טובים כשרה. האיגרת ששלח להוריו אשר בהונגריה על הסתדרותו הטובה ועל נישואיו, שימחה אותם לאין קץ.

יענקל התברך בחריצות ובתפיסה מהירה. הוא ידע לזהות הזדמנויות ולאחוז בהן ברגע הנכון. יום אחד קנה ממהגר סיני קשיש מכבסה גדולה, ששכנה ברחוב המרכזי של השכונה. הוא הפעיל את המכבסה שעות נוספות והתאמץ לרצות את לקוחותיו. עד מהרה נהפך המקום לעסק משגשג.

ההצלחה לא סחררה את ראשו. הוא הוסיף לדבוק בדרך התורה והמצוות והכיר תודה לה' על הצלחתו. נזקקים ידעו כי בביתו יזכו לתרומה הגונה. חיו של יענקל התנהלו על מי מנוחות. נולדו לו ילדים והוא ניהל בית יהודי לתפארת.

עד ליום שבו החלו העניינים להשתבש. מול המכבסה שלו פתחו שני איטלקים צעירים מכבסה מתחרה. השניים שכרו אולם רחב ידיים ומילאוהו מכונות כביסה משוכללות ומהירות. רשימת לקוחותיו של יענקל החלה להצטמק. הוא חש כי יציבותו הכלכלית מתערערת והולכת.

ובשוטרים שמילאו את הרחוב. בדופק מואץ החיש את צעדיו אל המכבסה.

יענקל התקשה להאמין למראה עיניו. המכבסה המפוארת של צמד האיטלקים היתה לאפר. השניים התרוצצו בחוץ, חיוררים ועצבניים. יענקל מיהר לפתוח את המכבסה שלו, שלידה כבר המתינה קבוצת לקוחות. הסיפור המלא נחשף רק כעבור יומיים, לאחר שהמשטרה תפסה את המצית. זה מיהר לפתוח את פיו ולזמר. "התכוונתי להצית את המכבסה ממול וטעיתי בזיהוי המטרה", הודה. הוא, כמובן, הסגיר גם את מזמיני ההצתה – בעלי המכבסה השרופה.

בבת אחת חזרו כל הלקוחות הוותיקים למיכבסה של יענקל. מצבו הכלכלי שב ועלה מעלה. גם תרומותיו חזרו להיות נדיבות כבזמנים הטובים.

מאז חלפו שנים ועדיין לא מש הקמע מחיקו. יום אחד נתבשר בצער על פטירת הצדיק מקרסטיר. יענקל סבר כי זהו "המועד המתאים" שעליו רמז הצדיק.

כשפתח את הקמע נעתקה נשימתו. על רצועת קלף זעירה הופיע הפסוק – "ואת האנשים אשר פתח הבית הכו בסנוורים, מקטון ועד גדול, וילאו למצוא הפתח"...

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

מן השניים הכוונה מפורטת ובכללה שם הרחוב, תיאור חלון הראווה של המכבסה והחנויות הסמוכות לה. הם תחבו לידו שטר של מאה דולרים. "את היתרה תקבל לאחר הביצוע", אמרו.

בשעת לילה מאוחרת יצא הצעיר למשימה. בידו נשא מכל דלק גדול ובכיסו גפרורים. הוא תר אחר המכבסה, על פי ההנחיות שקיבל, אך לא הצליח לזהות את המקום. כעבור שעה קלה החלו עצביו להתרופף. אולי הלחץ הנפשי שיבש את ראייתו, ואולי החשכה הסתירה מעיניו את מכוונת הכביסה שמעבר לזכוכית. מדקה לדקה גברה עצבנותו.

באין ברירה טמן את המכל בפינה נסתרת והמתין לעובר אורח. "אינך מכיר את המכבסה?!", תמה הלה, והצביע על מקומה המדויק. התפלא הצעיר על שלא הבחין בה קודם לכן. אך הסתלק האיש מיהר הצעיר אל המכל. הוא רץ אל המכבסה, ניפץ במהלומה עזה את השימשה הקדמית, והתיז את הדלק על מכוונת הכביסה. בתוך שניות היתה המכבסה למאכולת אש.

למחרת בבוקר הלך יענקל, כדרכו, להתפלל שחרית. לאחר התפילה, בלי לדעת דבר וחצי דבר על אירועי הלילה, פנה אל מכבסתו. ממרחק הבחין בכבאים

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- נגלה) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- נסתר). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת וירא

מלאכים כבני אדם

שלושה ימים לאחר שקיים את מצות המילה, יושב בחברון אברהם אבינו ביום חם מאד בפתח אוהלו, ומצפה בכל לב לעוברי אורח כדי שיזמינם להתארח אצלו. הקב"ה, 'שהוציא חמה מנרתיקה' על מנת להרחיק עוברי אורח מאברהם המחלים ממילתו, נגלה אליו לבקר ולשאול בשלומו.

לנוכח צערו של אברהם על העדר עוברי אורח, שולח ה' אליו שלושה מלאכים המתראים כבני אדם. משאך מבחין אברהם באורחים, מבקש הוא את סליחת ה' 'אורחו הגדול', וממהר לרוץ לקראתם להזמין אל אוהלו. הוא מציע להם 'רחיצת רגלים', מנוחה בצל וארוחה כיד המלך. עד מהירה מגלה אברהם כי הפעם אין מדובר בסתם אורחים, כי אם במלאכים אשר נשלחו לבצע שלוש משימות. מלאך אחד מחולל את פלא החלמתו המיידית של אברהם; מלאך שני תפקידו לבשר לו ולשרה אשתו כי בעוד שנה יולד להם בן, למרות זקנתם המופלגת; המלאך השלישי שליחותו להביא אל הפועל את הגזרה האלוקית - הפיכת סדום ועמורה - בשל רעת תושביה והשחתת דרכם.

איש החסד מלמד זכות

עם סיום שליחותם בבית אברהם, יוצאים המלאכים

לשליחותם בסדום. ובהיות אברהם 'אב להמון גויים' עמי הארץ, מגלה לו ה' מהו יעדם הבא של המלאכים. כשמוע אברהם, איש הטוב והחסד, אודות גזר דינם הנורא של אנשי סדום ועמורה, נעמד הוא לפני ה' ללמד זכות ולבקש עליהם רחמים. בדו שיח שמתנהל בינו לבין ה' מנסה הוא שוב ושוב לבדוק אולי ישנם בעיר כמה צדיקים (10,20,30,45,50) שזכותם תגן על יושביה. אך משמתבר לו כי אין בה אפילו עשרה צדיקים, חדל אברהם מלבקש בהבינו כי כלתה הרעה מאת ה' על אנשי סדום ועמורה.

הצלת לוט ובנותיו

בהגיע המלאכים לעת ערב לסדום, פוגשים הם את לוט המשמש כמנהיג וכשופט בעיר. לוט, אחיינו של אברהם שספג והושפע מדרכי דודו, מזמין מיד להתארח בביתו. עד מהירה, משאך נודע הדבר בעיר, נסערו כל תושביה: היתכן? הכנסת אורחים בניגוד לחוקי סדום!?!...

אנשי העיר מתקהלים מול ביתו של לוט ותובעים כי יוציא אליהם את אורחיו כדי לעשות בהם שפטים. לוט יוצא אליהם ומנסה להרגיע את שכניו הזועמים ולרצותם. לשם כך מוכן הוא אף למסור להם את בנותיו תחת אורחיו, אלא שכל נסיונותיו עולים בתוהו וההמון מסתער על הבית לחדור פנימה בכח. המלאכים אוחזים בלוט, מכניסים אותו הביתה וסוגרים אחריהם את הדלת.

ושוב נלקחת שרה אל בית המלך

חורבנה של סדום משפיע על האזור כולו, ושיירות אינן עוברות עוד במרחב חברון. אברהם מחליט להעתיק את מגוריו לגרר אשר בתחום שלטונו של המלך אבימלך. גם בגרר, כדי שלא לסכן את חייו, שוב מציג אברהם את שרה כאחותו. וגם עתה, כדוגמת מה שאירע בירידתו למצרים, נלקחת שרה ע"י הפלישתים אל בית המלך. ה' נגלה אל אבימלך בחלום הלילה ומודיעו כי נחרץ דינו למות על שלקח אשת איש. אבימלך משיב כי לא עשה זאת בזדון שהרי לא ידע כי נשואה היא. אזי מצווהו ה' שישב את האשה לביתה ושיבקש מבעלה שיתפלל בעבורו שלא ימות.

אבימלך מספר עם בוקר לעבדיו על חלומה. הוא קורא לאברהם וטוען ומתמרמר כנגדו על שלא גילה כי מדובר באשתו. אברהם משיבו כי לא שיקר בהציגו את שרה כאחותו, כי בת אחיו היא. המלך משיב לאברהם את שרה אשתו, ומלבד המתנות שמעניק לו – צאן ובקר ועבדים ושפחות וממון רב, מאפשר הוא לו להתיישב בארצו היכן שירצה כאזרח כבוד. אזי מתפלל אברהם בעבורו והאלוקים מסיר את מכת העקרות אשר אחזה בכל בית המלך בשל שרה.

שרה יולדת בן

כהבטחת המלאך, בחלוף שנה יולדת שרה לעת זקנתה בן לאברהם בן המאה שנים. לרך הנולד ניתן השם יצחק ואברהם מל אותו על פי ציווי ה' בהיותו בן שמונה ימים. כאשר נגמל (פוסק) הילד מלינוק בגיל שנתיים עורך אברהם סעודת הודיה.

גירוש הגר וישמעאל בנה

יצחק וישמעאל גדלים יחד בבית אחד. הדבר מעורר מורת רוח אצל שרה החוששת מפני השפעתו השלילית

באותה שעה מכה ה' בעיוורון את הצובאים על הבית עד כי אינם מוצאים את הפתח. עתה, בהיותם מוגנים בתוך הבית מבקשים המלאכים מלוט כי יכנס מיד את כל משפחתו על מנת להימלט קודם אור הבוקר מן העיר העומדת להיחרב.

המלאכים אינם מותירים ללוט שהות להתווכח עם חתניו המלגלגים על "דברי ההבל" שלו, ומאיצים בו להזדרז. הם מוציאים אותו ואת אשתו ובנותיו אל מחוץ לעיר, תוך שהם מזהירים אותם באזהרה חמורה לבל יביטו לאחוריהם (לראות כיצד מנחית ה' אש וגופרית מן השמים להחריב את ערי סדום ועמורה להופכם לעיי חרבות). לבקשת לוט, מסכימים המלאכים כי יתישב בעיר צוער (החדשה יחסית ועדיין לא גדשו חטאיה) שאינה צפויה להיחרב.

עם עלות השחר, כשנהפכת סדום ועמורה, אשת לוט אינה מתאפקת ומביטה לאחור ומיד הופכת היא לנציב מלח. ממקום מושבו צופה אברהם בתמרות העשן המיתמרות מן העיר החריבה.

לוט בא על בנותיו

מכל יושבי סדום ניצלים רק לוט ושתי בנותיו. מפוחד, נמלט הוא גם מצוער עם בנותיו אל ההרים, ושם במערה מוצאים הם מקלט. בת לוט הבכורה משוכנעת כי חרב העולם כולו וכי נותרו רק הם לבדם. היא מציעה לאחותה הצעירה לעשות מעשה כדי לקיים את העולם: הן משקות את אביהן כמות יין גדולה כדי להביאו למצב בו לא יהיה מודע לנעשה איתו. אזי שוכבות הן עמו בשכרותו, האחת בלילה אחד והשניה בלילה אחר, על מנת להביא ילדים לעולם החרב. שני בנים נולדים ללוט מבנותיו: הבכורה יולדת את **מואב** – ממנו קם העם המואבי; והצעירה יולדת את **בן עמי** – ממנו קם העם העמוני.

תהיה הזכות הגדולה שתעמוד לו ולזרעו עד עולם. אברהם מצטוו לקחת את בנו יצחק אל הר המוריה ולהקריבו לה' לעולה.

למרות הקושי הנורא שבדבר אין אברהם מהסס כלל, ומזדרז ומשכים בבוקר ויוצא מיד לבצע את הציווי. הוא חובש בעצמו את חמורו, לוקח עמו את בנו יצחק וגם את ישמעאל ואליעזר עבדו כמלווים, ויחדיו יוצאים הם אל הר המוריה. לאחר שלושת ימי הליכה נראה ממרחק המקום המיועד. אברהם משאיר את המלווים מאחור עם החמור ומניח על כתפי יצחק בנו את העצים המבוקעים. אזי נוטל הוא בעצמו את אבן האש ואת המאכלת ושניהם ממשיכים בדרכם אל הר המוריה. בהיותם בדרך, שואל יצחק את אביו היכן הוא השה שיקריבוהו לעולה? ואף כי מתשובת אברהם אשר הדבר נתון בידי ה', וגם מבין הוא את העומד להתרחש, בכל זאת ממשיך יצחק לצעוד עם אביו ללא עוררין ובהשלמה גמורה.

בהגיעם למקום מקים אברהם מזבח ועוקד את יצחק בנו על גביו. אברהם נוטל את המאכלת ומניפה... והנה לפתע שומע הוא את קול מלאך האלוקים המצווהו לעצור, ומוסיף המלאך ואומר "כי עתה ידעתי כי ירא אלוקים אתה..." ה' מזמן למקום איל ואברהם מעלהו על המזבח תחת בנו.

בזכות עמידתו בנסיון העקדה נשבע ה' לאברהם ומברכו כי זרעו ירבה ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים, ובאשר יהיו הם מבורכים יבורכו על ידם גם שאר העמים.

לידת רבקה

אברהם שב לבאר שבע ושומע כי בינתיים גדלה משפחת אחיו נחור וכי נולדו לו אחיינים (אלא שעדיין אין אברהם יודע כי ביניהם גם בת ושמה רבקה).

של ישמעאל ה'פרא אדם' על בנה. היא מודיעה נחרצות לאברהם כי אין הגר וישמעאל בנה יכולים עוד להתגורר עימם בביתם ודורשת ממנו לגרשם וכן שלא יהיה להם חלק בירושה. בשומעו על מעשיו הרעים של ישמעאל, מצטער על כך אברהם ומתקשה לגרשו מן הבית. ה' אומר לו כי עליו לשמוע בקול שרה באשר בנו יצחק יהיה יורשו וממשיך דרכו - "כי ביצחק יקרא לך זרע" ואין לו להצטער בנוגע לישמעאל כי גם הוא יהיה לגוי גדול.

הגר וישמעאל מגורשים מן הבית ויוצאים אל מדבר באר שבע. לאחר שכלים המים שברשותה, משכיבה הגר את בנה תחת אחד השיחים ומתרחקת בוכיה שלא לראות בצער הילד ובמותו. והנה מתגלה מלאך ה' אליה ומבטיחה כי בנה יגדל, וממנו יקום עם גדול. אזי פוקח אלוקים את עיניה והיא רואה באר, ממנה היא דולה מים להשקות את בנה. ישמעאל ניצל וגדל במדבר ובבגרותו נושא הוא אשה מצרית.

באר שבע

אבימלך רואה בגדולתו והצלחתו האלוקית של אברהם, ומגיע אליו עם פיכול שר צבאו לבקשו כי יכרות עימו ועם זרעו ברית. הם כורתים ביניהם ברית ומיישבים את ענין הבארות שגזלו עבדי אבימלך מאברהם. על שם שבועתם נקרא המקום ההוא באר שבע. אברהם נוטע בבאר שבע אשל (ראשי תיבות - אכילה שתיה לינה) ומקים במקום מרכז גדול להכנסת אורחים שתכליתו הפצת שם ה' וגדולתו בפי כל.

עקידת יצחק

לאחר שכבר עמד בתשעה נסיונות קשים, מנסה ה' את אברהם בנסיון נוסף, הקשה מכולם, שתכליתו חיזוק הקשר בין אברהם וזרעו לבין הקב"ה. עמידתו בנסיון זה

מלאכים כאורחים

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

מצוות אחרות

הדבר יובן בהקדמת ההבדל המהותי בין המצוות שקיימו האבות לבין המצוות שלאחר מתן התורה. כאשר אנו נוטלים היום קלף ועושים ממנו מזוזה או תפילין – נעשה הקלף הגשמי הזה לחפץ קדוש. כשאנו מגישים מאכל ומשקה לאורח, כחלק ממצות הכנסת אורחים – שורה במאכלים הללו קדושה. לעומת זאת, למצוות של האבות לא היה הכח לקדש את המציאות הגשמית ולהפכה לדבר שבקדושה. המצוות שלהם נשארו רק במישור הרוחני, הערכי, הנפשי.

גם האבות קישרו את מצוותיהם עם פעולות גשמיות, אבל הצורך בפעולות הללו היה דרוש רק כדי ש"מעשי אבות" יהיו "סימן לבנים" – כדי להעניק לנו כח לקיים את המצוות שלאחר מתן התורה. אולם המצוות של האבות לא קידשו את העולם הגשמי והחומרי ולא היו יכולות להפוך את הגשמיות לדבר שבקדושה.

מה העיקר

על פי זה מובן, שאצל האבות היתה החשיבות העיקרית בכוונה הרוחנית, ולא בתוצאה, במעשה הגשמי, בניגוד לנו, שאצלנו העיקר הוא דוקא התוצאה הגשמית והעשייה בגדרי העולם הזה.

למשל, לאחר מתן תורה, יהודי שמכוון את כל כוונות התפילין, אך בתפילין שלו אות אחת פסולה – לא קיים את המצוה. לעומת זאת, אצל האבות היה המצב הפוך – הדגש היה על הצד הרוחני, על הרגש והכוונה של האדם. מבחינה זו, אם כיוונו את כל כוונות התפילין – קיימו את המצוה בשלימותה, אף על פי שהמצוה לא נתקיימה בגדרי העולם הגשמי.

"וישא עיניו וירא והיה שלושה אנשים ניצבים עליו"

פרשת וירא נפתחת בסיפור התורה על התגלותו של הקב"ה לאברהם אבינו בשעה שישב בפתח אוהלו, ועל שלושת האורחים שבאו אליו. רש"י, על פי מדרשי חז"ל, מסביר, שזה היה ביום השלישי למילתו של אברהם, ו"הוציא הקב"ה חמה מנרתקה, שלא להטריחו באורחים". אלא שאברהם הצטער מאוד שאין לו אורחים, והקב"ה שלח לו שלושה מלאכים בדמות אנשים.

מספרת התורה, שכאשר ראה אברהם את שלושת האנשים, מיהר ורץ לקראתם, בעודו 'מתנצל' לפני הקב"ה על שהוא עוזב אותו לטובת האורחים. מכאן למדו חז"ל, ש"גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני השכינה".

לא אורחים אמיתיים

כאן נשאלת שאלה פשוטה: הרי לאמיתו של דבר לא היו אלה בני אדם, אלא מלאכים. מלאכים אינם זקוקים לא לאכילה, לא לשתייה ולא ללינה. ואמנם, המלאכים אכן רק השימו עצמם כאוכלים ולא אכלו בפועל מכל מה שהכין אברהם בעבורם. יוצא אפוא, שאברהם אבינו עזב את הקב"ה שלא כדין, כי רק הכנסת אורחים אמיתית "גדולה מהקבלת פני השכינה", ואילו כאן לא היה צורך אמיתי בהכנסת אורחים.

קשה להסביר זאת בכך שאברהם לא היה יכול לדעת שמדובר במלאכים, ולכן יש כאן לכל היותר שגגה, שהרי מדובר כאן באברהם אבינו! אם על כל צדיק נאמר "לא יאונה לצדיק כל אוון", על אחת כמה וכמה אחד משלושת האבות, שעליהם נאמר: "הן הן המרכבה", כלומר, שהם בדוגמת ה'מרכבה' האלוקית העליונה!

בימיו ובימינו

על פי העיקרון הזה מובן מדוע מבחינתו של אברהם לא היה דופי בהכנסת האורחים:

העובדה שלא היו אלה בני אדם אלא מלאכים – היתה פחות חשובה בימיו של אברהם, שכן העיקר בימיו היה הכוונה והרגש של האדם המקיים את המצוה ולא עצם הקיום בתוך המציאות הגשמית.

אברהם נהג כדין כשעזב את הקב"ה, כי מבחינתו זו

שלימה בתכלית.

(מעובד מתוך גליון 'שיחת השבוע',

על פי 'לקוטי שיחות' כרך ה')

חסידות על הפרשה**וירא**

'ציפור המדברת', והמלך מתענג מזה. ונשאלת השאלה: מדוע לא יביאו לפניו בני אדם המדברים בבינה יתירה יותר מאשר הציפור? אלא התענוג הוא מהחידוש שבדבר.

(מעובד מתוך אור-התורה חלק ב, עמ' 566)

מביט לסוף דבר מראשיתו

ארדה נא ואראה (יח, כא)

ארדה נא:... לסוף מעשיהם (רש"י)

אנשי סדום אכן חטאו במעשיהם הרעים, אבל זה שהקב"ה הענישם היה לא רק מצד ראית המעשים כשהם לעצמם, אלא גם מצד שהסתכל ל"סוף מעשיהם" – האם יתחרטו ויחזרו בתשובה על מעשיהם הרעים, או שהם עתידים להישאר ברשעתם.

(מעובד מתוך ספר-המאמרים תש"ג עמ' 88)

התענוג שבחידוש

"צחוק עשה לי אלוקים, כל השומע יצחק לי" (כא, ו)

"אלוקים" – מידת הדין והגבורה, רומז לבחינת הגבורות שבנפש, דהיינו יצר הרע ונפש הבהמית.

"צחוק עשה לי אלוקים" – על ידי תיקון והמתקת גבורות אלו נעשה "צחוק" ותענוג למעלה.

ואף שההתבטלות של יצר הרע ונפש הבהמית לאלוקות כאן בעולם הזה, אין לה כל ערך לעומת הביטול השורר בעולמות עליונים (ואם כן, לכאורה, במה כחה לגרום צחוק ותענוג למעלה), מכל מקום, דוקא התבטלות זו, כאן למטה, היא הגורמת תענוג למעלה – מפני החידוש שבה.

משל למה הדבר דומה, למלך ששריו מבקשים להסב לו תענוג, אזי הם מביאים לפניו דבר חידוש כדוגמת

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר הנגן

עודה ראשונה לנפש

תניא מודעות עצמית ביהדות

שבת שלום!!!

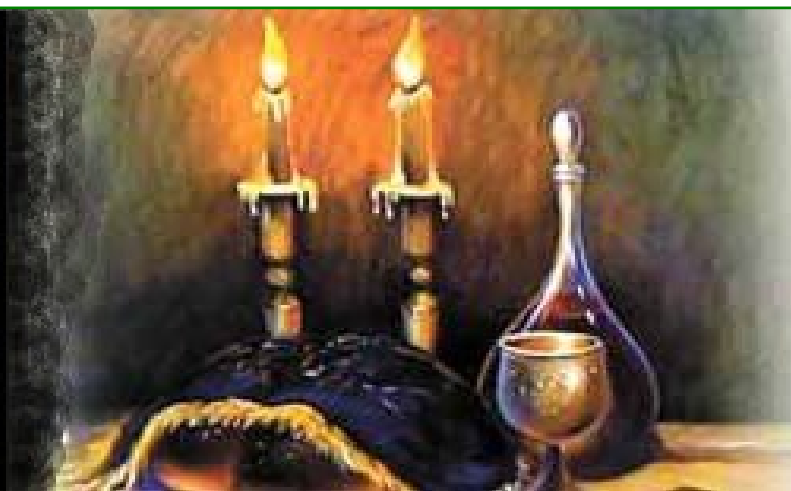
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון חורף)
17:29	16:16	י-ם
17:30	16:31	ת"א
17:28	16:21	חיפה
17:31	16:34	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון